

צבע שבא מאהבה

שרה שמשון מציגה בגלריה כברי
"נוף בריבוע"

שרה שמשון עוברת מתקופת יצירה אחת לאחת כאילו היתה זיקית, המחליפה את צבעיה בהתאם למצע עליו פוסעות רגליה. בתחילת שנות ה-80 ציירה נופים פסטורליים, בהמשך רשמה מעין איקונות נוסח אריה ארוך ואמנות מצרית קדומה. אחריכך הפתיעה בצבעים "ניקליים" חוקים ונקיים, פופיסטיים משהו, ולבסוף שילבה "שדות צבע" עמוקים ונושמים לצירים של "הטחות טיח" ורודות-לבנות, כשרוחו של רפי לביא נושבת בקרטון הביצוע.

אך אין לטעות ולחשוב שמדובר כאן במניירות חיצוניות, שסופגות השראתן מרבי-אמנים מוכרים. לשרה שמשון קו אישי ופיוטי כל כך, בעל נשמה יתרה ועוצמת ביטוי כזאת, שקשה יהיה לחברה אף לאותה חבורה המתקראת "דלי החומר", ולו רק משום שאצלם השכל מכתוב את תנועת המכחול לא פחות מאשר הרגש. גם בחברת המופשט הלירי לא תמצא את מקומה. הנופים, נופי האדם והטבע של זריצקי-שטרייכמן-סטימצקי, מושפעים מהתבוננות קונקרטית, ואילו שרה שמשון מסתגרת בסטודיו (מלבד מקרה אחד, בו עבדה על רישומים מונוכרומיים של כברי) ומציירת אינטואיטיבית, מוכנית, את שרוחש לה ליבה הפצוע מאהבה.

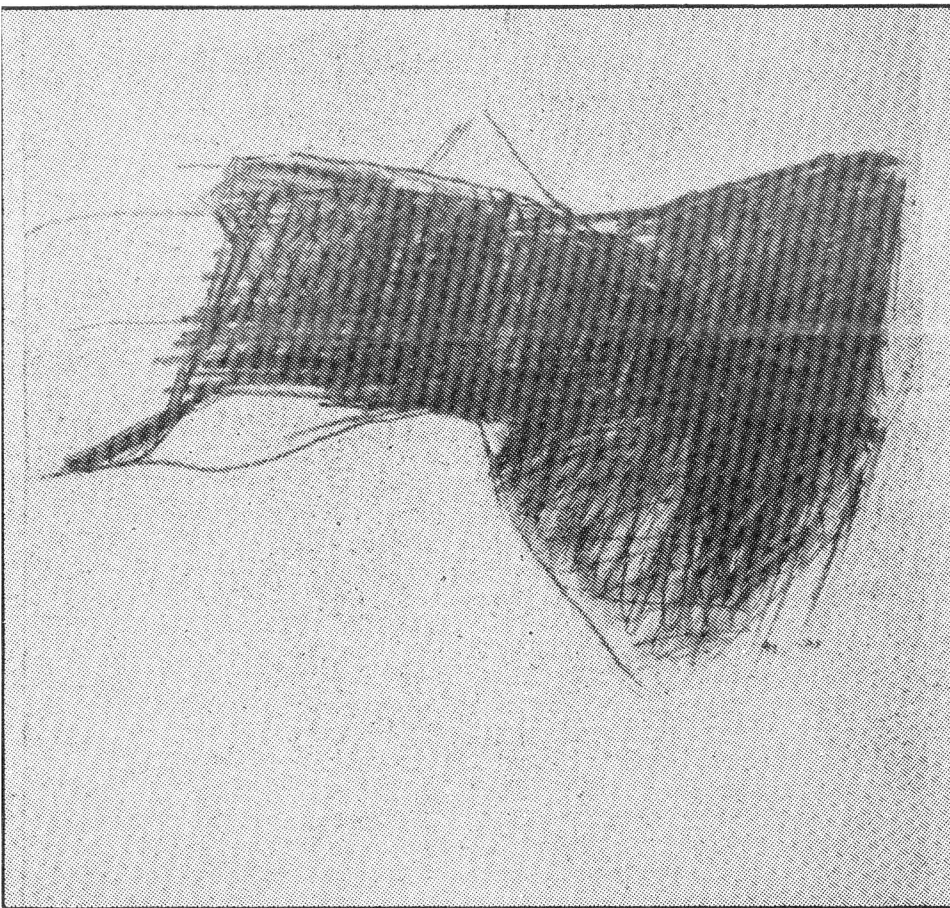
"יש לי צורך להיות בקשר עמוק עם הטבע של הדברים", אומרת שמשון ומוסיפה: "עם הטבע של החוף, של הנוף בתוכו אני חיה, ועם הטבע הפנימי שלי, הרוחני והגופני, שחי בתוכי. זהו צורך לחוות אמיתיות ראשונית ולהיות איתה בקשר רצוף. אני חשה זאת כצורך קיומי בשבילי. הציור הוא כלי שבאמצעותו אני מגיעה לקשב הנכון, למגע האמיתי הזה."

"נוף בריבוע", כשמו כן הוא. ברוב העבודות תוחמת שרה פיסת נוף אלמנטרית בריבוע בינוני בגודלו. הריבוע מצטרף לשניים נוספים, זהים לו בגודלם, שיוצרים יחד טריפטיד מסקרן ומעורר שאלות. שני שדות צבע בתאורות משתנות באים לצידו של קולאז' המאכלס יחד שירבוטי מילים לא מבוארות, כתם רישומי שאינו מתפענח כדבר מוחשי כלשהו, ומתווים "מתיילדים" שאמורים לצקת משהו ראשוני ובסיסי למשטחים הצבעוניים. התפעלותה של שמשון מהצבע הדשן (האקריליק) ומהיעדר הצבע (לבן תעשייתי) מזכירה, ולא בכדי, השתוקקות ייצרית למעשה האהבה שהוזכר בציוריה המוקדמים באופן בוטה יותר... ה"פולחנים" המצריים והאפריקניים

בציור הבא). התנועות הידניות שמקשיבות לצורך הפנימי אצל שרה שמשון יוצרות צורות בסיסיות, ראשוניות וחזקות, שמעלות את היצירה לספירות גבוהות. הסידרה הקרויה "כברי" – שנוטלת קטעי נוף בפנורמה הנשקפת מהגבעה ומשרטטת אותה בקויעפרון שתיזערב עדי כדי הפחת משמעות חדשה לערוץ או פאת-שדה, ראויה לכתבה נפרדת.

דרורה דקל, האוצרת החדשה, יכולה להשתבח בדרך הצנתה הצנועה והאוורירית של חברתה לקיבוץ.

קרני עסיד



מתוך התערוכה של שרה שמשון בגלריה כברי